

KRAKKÓI DAL

Késésben rohanunk a Népligetbe.
A villamosra érve lihegve nevetünk felmálházott önmagunkon:
mintha egy videoklipben.

Az első megálló: Zólyom.
Szent László haláláról hadarok neked,
és jólesik, hogy miután őszintén kinevetsz,
megbocsátón simítod meg a kezem.

A következő helyen sem szabadulunk a középkori fantáziáimtól.
Rózsahegy – mintha egyenesen egy lovagregénybe írták volna,
ahonnan a hősnak hétszer hét napig tartó ostrom után kéne leszakítania
a Hűség Rózsáját, hogy, dicsőn hazatérve, átnyújthassa kedvesének.
Erre azonban a tízperces pisiszünetre tekintettel nem adódik alkalom.
Ami marad: minden aggódásod ellenére sál nélkül
rohanni le elszántan a mínuszba, majd pánikszerű büfékeresés után
ádáz tekintettel kérni ki a kávé.
Aztán rózsza helyett átnyújtani a cappuccinót két cukorral.
Mindezt a mosolyodért,
amitől, jobban, mint annyi csőre töltött,
idétlen éjszakától,
életemben először igazán
férfinek érzem magam.

Krakkóban minden tervszerűen rosszul alakul:
nem vehetjük át a kulcsokat a megbeszélt időben.
Egy ismeretlen városban bolyongani bőröndökkel
az idegesség és az önirónia váltólázában –
valami ilyesmit jelenthet a szabadság.

Később, persze, minden megjavul.
Habzsoló szeretkezés a szállásban végre.
Vodkák özöne „körülnézésnek” álcázva.

De jók veled a kötelező programok is.
A Posztócsarnok és a Wavel gótikája.
A hűmmögések a galériákban ácsorogva.
A pillanat, amely megörökíti magát helyettünk:
ahogy egymást fotózva szemből,
a kioldás pillanatában,
a barokká finomított Főtérről,
akár égnek lendült utcakövek,
egyszerre szállnak fel galambok ezrei.

És jók veled a séták haza
a behavazott parkon át,
ahogy jó utolsó este is,
amikor búcsúzóképp még megnézzük a főbb helyeket.
A cél: minél régebb épült templomnak dőlve csókolózni.
Ilyenkor, tudod, a Történelem részének érzem magam,
nem csak valami kései vizsgalóbizottság hivatalnokának.
És jelentéssel fújom tele azt a szót, hogy Európa –
mintha nem szökne ki folyton a többi csomóra kötött hétköznapon.

Egyszer majd mi is elvirágzunk,
mint a korstílusok.
De addig szoríts magadhoz,
mint a kövek szorítják egymást ebben a múltra épült városban,
amelynek ezredévek voltak a címzettjei.
És ne hagyd, hogy tekintetünk
a katedrálisok tornyán felfutó repedésre tévedjen –
csak az arannyal lepecsételt homlokzatok
kora esti ragyogása felé.

KALANDOK, AMIKBEN VÉGÜL NEM FOGOK RÉSZT VENNI

Nem fogom felszabadítani Jeruzsálemet.
Nem fogok kereskedőlánnyokat szöktetni reneszánsz *palazzó*kából.
Száműzni sem fognak a Városi Tanács patríciusai.
Nem fogok új földrészeket felfedezni a cimboráimmal.
Nem fogunk egy vihar után szárazföldre vetődni Tortuga partjainál, háromszáz évvel később.
Nem leszek seriff a Vadnyugaton. Bandita mégannyira sem.
(A préri szaga az Alföldön, így is.)
Nem fogok országokat meghódítani;
de még egy szaros szabadállamot sem alapítok Fiumében,
ahol kalózkodásból tartjuk fent magunkat az odaáramló modernista művészekkel.
Nem indulok neki Párizsnak gyalog, hónom alatt a verseimmel.
Padlásszobákban eddig sem nyomorogtam, minden bizonnyal ezután sem fogok.
(Hacsak nem a panel a mi padlásszobánk.)
Nem fogok füstös motelekben aludni, átszelve Amerikát.
Nem fogom egy teherkocsi platójáról nézni, ahogy lángvörösbe vált az arizonai ég.
De még egy nyomorult Erasmusra sem fogok kijutni Hamburgba.
(Mondjuk ez tényleg kizárólag magamnak köszönhető, lévén: nagyon félek a külföldiektől.)
Nem fogok, mint Garcia Madeiro a *Vad nyomozók*ban: verseskötetekkel ütni ki egy stricit.
Nem fogok milliméterekkel (és egy epikus vetődéssel) megúszeni egy golyózápport.
Valószínűleg nem leszek semmiféle csetepatének vezéralakja.
Forradaloménak pláne nem.
És nem: végül nem fogom látni a Tengert.
Mert azt akarom, hogy az utolsó magaslat előtt ragadd meg a kezem,
és folyásiránnyal szemben, emlékek kanyarulatain át
vezess vissza csobogó kezdetekhez –
vágynak hagyva, ami vágynak való.

Hogy ott, az ágak boltívei alatt,
míg lassú nádasok életem körbefonják,

mosollyal hazudhassam magamnak:
nemcsak a Végtelenben lakozik az Isten.

